

DOM, CESARJA!
Domači Prijatelj.
 VSE ZA VERBO
 Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovec 10. junija 1897.

Štev. 11.

Kmet, smrt in Kristus.

(Iz poljskega. — Svecán.)

Enkrat je šel neki kmet s sekiro in svedom v mesto na delo. Takoj za vasjo poleg potoka pride k njemu precej stara teta. Kmet jo dobro pogleda in zapazi, da je to sitna, neizogibna teta — smrt. Ali ljubi kmet ni bil baš neumen. Premišljeval je, kako bi ono teto ogoljufal. — Poleg potoka je stala vrba. Kmet se ustavi, vzame sveder in začne vrtati vrbo. Ko je izvrtal že precej veliko luknjo, potegne sveder ven in gleda nekaj časa v luknjo.

„Zakaj gledaš zmirom noter?“ povpraša ga smrt.

„Če hočeš vedeti, zakaj, sama poglej.“

Teta smrt v luknjo gleda in gleda, pa pravi: „Saj ničesar ne vidim.“

„Le notri zlezi, boš boljše videla“, reče ji kmet in odreže debel kolec. Radovedna smrt zleze v luknjo, ali v tem kmet luknjo hitro s kolcem zamaši, s sekiro dobro zabije ter reče: „Jaz ti bodem dal, stara babura; ti itak napravljaš ljudem samo nadlogo in trpljenje. Sedaj pa tukaj bodi.“ In šel je svojo pot.

Med tem je minulo leto za letom. Kmet je zmirom še živel. Nihče ni umrl. Bilo je ljudij kakor muh. Jeden je stal zraven drugega, kakor v gozdu borovci in jeden je bil drugemu na poti. Oni kmet postajal je zmirom starejši in slabjši. Nikdo ga ni več vzel v delo. Ni imel kaj jesti. Hotel je umreti.

Gre tedaj k vrbi in izbije iz nje kolec. Smrt je takoj šla na delo. V celej okolici je umrlo toliko ljudi, da na pokopališču ni bilo več prostora. Smrt šla je tudi k neki kmetici, vdovi s sedmerimi otroci. Hotela jo je

vzeti. Ali otroci so se začeli jokati: „Ah, teta, tetica, ne jemljite nam naše mamice.“

Jok toliko otrok je vendar ganil smrt. Gré v nebesa k Bogu ter pravi: „Poslal si me k kmetici-vdovi. Kako pa jo morem vzeti, ko ima sedmero otrok in ti so me toliko prosili.“

„Jaz“, odgovori Gospod, „s temi reči nič nimam opraviti; prepustil sem jih svojemu Sinu. Pojdi h Kristusu in povej mu to.“

Teta smrt stopi pred Kristusa: „Predragi Gospod! Kako morem ono kmetico vzeti, ko ima sedem otrok in le-ti toliko za mater prosijo!“

Ali Kristus pogleda smrt strogo, da ji je mraz zlezal v kosti. „Pojdi hitro“, ukaže Gospod, „stopi v morje in prinesi mi od morskega dna kamen.“

Smrt uboga ter se spusti v morje in prinese kamen kakor hleb kruha velik.

„Zdaj pa grizi!“

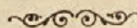
Stara teta grize pa grize, da so jo zobje že od samega grizenja boleli. Konečno, ko je cel hleb iz kamena razgrizla, našla je v sredi majhnega črviča. In zopet jo strogo pogledavši, reče Kristus: „Vidiš, jaz vém za tega majhnega črviča na morskem dnu in zanj skrbim; ti pa misliš, da bi mogel pozabiti kdaj na sedem otrok one vdove? Pojdi in pripelji sem njih mater!“

In smrt je morala takoj storiti, kakor ji je zaukazal nebeški sodnik.

Stopila je po vdovo. Milo so se sicer jokali otroci, pa Bog jih ni pozabil, in dobri ljudje so se jih usmilili in skrbeli za nje.

Iskrice. Človeška nada se zmirom domneva, da to, kar pride, bode boljše, kakor to, kar je minilo. — Otrok je angelj, ki potrebuje človeške pomoči.

Na grob Andreja Romavha.

Uzornik naš in učenec,
I Tvoj i narodov vodnik
Že dolgo spava v groba jami,
Kot mož je moral v hladno prst;
Za njim pa Ti! — Mladeneč čvrst
Nedavno še si bil med nami.

Najvrednejši učenec Ti
Učitelja, ki v grobu spi,
Kako lepó si ga posnemal! —
Iskreno željo si gojil,
Da národ bi učil, budil,
Za vero, jezik ga razvnel.

Ponosen in zaupajoč
Na Tvojo čilo, mlado moč
Vesel je gledal národ náte;
A Ti si molil v dnu srcá,
Naj Bog Ti kmalu priti dá
Med ljubljene slovenske brate.

Duhtěc si bil in nežen cvet,
A pustih, trdih tal je svet,
Nevaren nežni je cvetici.
Ker záte svet je bil pretrd,
Odvzel Te Bog je v rajski vrt,
Kjer v mehki zdaj duhtiš gredici.

Pač vemo, da si blažen tam,
Okó je vendar rošno nam,
Srce nam bridka tuga muči.
Kedó Te nadomestil bo,
Kedo nam kazal bo takó
K uzorov svetli, jasni luči?

Dà, Tebe národ nima več!
In meni drug je zvest, ljubeč
Odvzet prerano in za vedno.
Za vedno? — Ne! — Za nekaj let!
Za večno bom imel Te spet,
Ko neha to življenje bedno.

Bogdan.

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

12. Holm. Národ govori hom, hum. Gričev tega imena je več, potem Homec, Humiče. Nemški Kolm, Kulm, Kolbnitz, Kollnitz, Kulmitzen imajo se izvajati iz tega debela.

13. Hud, kar pomenja v staroslovenščini tudi „majhen“; torej je Hudi kraj = Mala vas; Nemci seveda so napravili „Bösenort“.

14. Jama. Odtod Amlach na nemški strani iz: „v Jamljah“.

14. Kamen; več vasij. Zanimiva je listina iz leta 1194., ki piše „Kammenstein“ za Kamen v Podjunski dolini, torej slovensko in nemško skupaj v eni besedi. Zakamen pri Celovcu.

15. Kot. Štiri vasi imajo to ime; nemški Köt-schach iz: „v Kotičah“.

16. Kopati. Kopanje, nemški „Gereut“.

17. Kotel. Kotlje, v Kotljah. L. 1369. „Chotelach“.

18. Kraj. Na Nemški strani so 4 vasi, ki se jim pravi Grai = Kraj. Krajani pri Svečah. Podkraj imenuje se več vasij.

19. Krčiti. Krčanje, Pokrče, Pokrska ves.

20. Krn = „cui aures amputatae sunt = človek brez ušes“. Odtod krnonos = *ἀνοτήριος* = človek brez nosa; krnonos se je skrčil v krnos, kakor govorijo Rusi. Krnos pomenja torej goro, ki je strmega prepada, kakor bi bila obsekana. Tam je stal grad Krnos, in vas pod gradom zvala se je Pod Krnosom ali Podkrnos. To

razlago pa je že pred 70. leti objavil starosta slovenskega krajevnega imenoslovja Urban Jarnik, čegar bistroumnosti se v tem slučaju ne moremo dosti načuditi.

21. Laz = krčanje, rute, kopanje. Štirim vasem na nemški strani pravijo Laas; potem imamo Lasdorf, Lasstadt, Lassen, Lassach (= v Lazeh) Lassenberg, Lassendorf, Lazinje, Podlaz, Ublas (= Oblaz), Sallas (= Za lazom).

22. Led, ledina = „terra inculta“. Led pri Rudi, Ledina, Lading, Ladein, Ledic, Ledenica.

23. Lom = novale. Lom ime dveh vasij, Lam na Nemškem. (Dalje sledi.)

Dr. Karol Lueger.

(S podobo.)

Po Avstriji in vsej Evropi je v zadnjih letih zaslovelo ime odličnega moža, ki je v neprestani borbi z židovskim liberalizmom dosegel velikanske uspehe, in čigar podobo prinašamo danes svojim bralcem. Vsakdo, kdor se le količkaj peča z javnim življenjem, pozna ime dr. K. Lueger-ja, ljubljenca Dunajčanov, odličnega prvoboritelja krščanske misli in stvari.

Dr. K. Lueger se je porodil dné 24. okt. 1844. l. na Dunaju kot priprostih starišev sin. Po srečno dovršenih naukah je postal odvetnik, že zgodaj pa se je začel pečati s politikom, v kateri je dosegel velikanski uspeh s tem, da je premagal moč židovskih liberalcev na Dunaju in Nižjeavstrijskem. Od l. 1875. je Lueger neprestano ud mestnega zbora dunajskega in on pozna mestno upravo tako dobro, kakor malokdo drugi. Od l. 1885. je državni, od l. 1890. pa deželni poslanec. Ko je po večkratnih volitvah za dunajski mestni zbor zmagala krščansko-socijalna stranka, bil je dr. Lueger izvoljen županom, pa cesar ga ni potrdil. Letos so ga izvolili vnovič za župana in sedaj ga je tudi cesar potrdil. Dné 20. aprila t. l. je bil slovesno vmeščen in s tem se je spolnila srčna želja Dunajčanov.

Ker je v zvezi z nemškimi nacionalci, je dr. Lueger nastopil, žal, večkrat proti Slovanom, da bi ne odbil nekatere pristaše od svoje stranke. Upamo pa, da bode tudi v tem oziru krenil še na pravo pot ter se ravnal po pravilih krščanske pravičnosti!

Šaljivi učitelj.

V neki vasi na Kranjskem je živel učitelj, ki je slul daleč okoli po svoji šegavosti in dovtipnosti.

Nekega dné gleda skozi okno, ko pride mimo šole župan. „No, gospod učitelj, zlažite se hitro kaj!“ zakliče župan. „Nimam prav nič časa pomisliti, kajti vsak čas bo voznik tu, da me popelje v trg,“ odvrne resno učitelj. „Kaj pa imate opraviti danes tamkaj?“ vpraša zopet župan. „Kaj ne veste?“ odgovori učitelj. „Ali Vam ni nihče sporočil, da obiše danes trg g. deželni predsednik, ki se pelje skozi trg v grad Dob. Name-rava namreč ostati nekaj dnij pri grofu B. Govoriti moram ž njim radi nove šole. Tudi Vi kot krajni šolski predsednik bi lahko porabili priliko, da govorite ž njim.“ „To je pač res“, g. učitelj, dé na to župan. „Kar zapreči bom dal, pa se popeljem tudi jaz v trg.“ „Pa na svidenje“, zakliče učitelj in se odmakne od okna.

Župan hiti domov, obleče svojo najlepšo obleko, dá zapreči ter se odpelje v trg. Ko pride v gostilno, kjer

je navadno ostajal, ogovori ga krčmar: „O, g. župan, vi tukaj? Danes se vas pa nisem nadejal.“ „Nisem šel rad z doma,“ odgovori župan, „ker imamo na polju dela dovolj, toda govoriti moram z g. deželnim predsednikom.“ — „Z deželnim predsednikom?“ reče krčmar začuden. „Kje pa hočete govoriti z njim?“ „Kje! — tu v trgu,“ odvrne župan. „Saj mora biti g. predsednik že tukaj!“ — Krčmar gleda še bolj začujeno in pravi: „V trgu ne vé nihče ničesar o tem.“ „Ničesar?“ vzklikne župan. „O ti preklicani učitelj, kako me je speljal na led!“ Ko pove župan krčmarju, da mu je povedal učitelj o prihodu dež. predsednika, dé krčmar: „Mogoče je pa vendar, počakajte do popoldne!“ — Župan sede za mizo in si preganja ves dan s pijačo svojo nevoljo. Čaka do večera, a deželnega predsednika le od nikoder ni.

Drugi dan naleti na učitelja in ga jame pošteno zmerjati, da ga je tako speljal na led. Učitelj pa mu odgovori: „Gospod župan, nisem Vam storil krivice. Saj ste mi zaukazali: „Gospod učitelj, zlažite se brž kaj! Hitreje nisem mogel ustreči Vaši želji.“ — Župan se je moral smejati. Je li še kdaj sedel na limanice učitelju, o tem vaška kronika ne poroča ničesar. *Bogdan.*

Cesar Karol V. in sanjači.*)

Cesar Karol V.**) se je na nekem lovu zgubil od ostalih lovecev. Tavajoč po gošči, privleče se ves truden in spehan do neke gozdne kočice, v katero stopi, da bi se nekoliko odpočil.

Stopivši v bajto opazi cesarski prišlec na ležiščih štiri moške osebe, katerih obrazi niso obetali nič kaj dobrega. Bili so razbojniki. Žejni cesar poprosi za kozarec vode; željo mu izpolnijo. Toda takoj potem, ko se neznani lovec okrepča s požirkom vode, vstane jeden roparjev, bliža se ptujemu gospodu ter prične z osornim glasom: „Sanjalo se mi je ravnokar, da se tvoja vrhnja suknja kaj lepo prilega mojemu telesu.“ To izgovorivši, potegne predrznež cesarju oblačilo s telesa.

Kmalu nato se vzdigne drugi tolovaj, rekoč: „Meni pa se je sanjalo, da mi tvoja draga in krasna kamižola kaj lepo pristaja; sleci jo takoj, da si jo poskusim!“

Cesar brez ugovora izpolni roparjevo zahtevo.

Tretji lopov se sklicuje na svoje sanje ter iztrga cesarju njegov klobuk. Četrti pa pravi: „Sanjalo se mi je, da sem postal lastnik tvoje piščalke, ki ti visi na zlati verižici okrog vratu.“ To izgovorivši, iztegne roko po verižici; toda Karol ga ustavi, rekoč: „Predno mi vzameš piščalko, dovoli, da ti pokažem, kako se rabi.“ Po teh besedah cesar prav močno zapiska, — in v tem trenutku vstopi v bajto cesarjevo spremstvo, ki ga je že nestrpno iskalo.

Zelo se začudijo dvorniki, ko najdejo svojega zapovednika v taki družini in na pol slečenega, a tudi roparska četvorica se čudé pogleduje, videti tako veliko družbo okrog sebe.

Kazoč na razbojnike, prične cesarski zapovednik svojemu spremstvu: „Ti gospodje tukaj so imeli razne sanje, ktere so si izpolnjevali takoj sami; a meni se je sanjalo, da so ti tolovajski lopovi vredni vislice, in tudi

*) Iz VI. zvezka A. Kosi-jeve „Zabavne knjižnice za slovensko mladino“, katero tudi na tem mestu toplo priporočamo.

Uredn.

***) Karol V. je bil rimsko-nemški cesar in je vladal v prvi polovici 16. stoletja. (1519—1556.)

ta moja sanja naj se takoj uresniči: obesite torej roparje pred vrati te kočice na bližnja drevesa!“

In sanja cesarjeva se je uresničila uprav tako, kakor prej sanje roparjev. *Kosi.*

Prevzetnost se sama kaznuje.

(Národna.)

Bil je gospodar, ki je imel jako prevzetnega in izbirčnega hlapca. Nobena jed mu ni bila po volji. Vzlasti boba ni mogel videti. Kedar koli je prišla skleda z bobom na mizo, vselej je žlico obrnil ter rekel: „Ako se bob žlice prime, jedel ga bom, ako ne, ne bom ga jedel!“

Minilo je nekaj let. Hlapec ni več služil, imel je svojo kmetijo. A ni ravno dobro gospodaril. Tudi je bil premalo varčen, in zató si v boljših letih ni ničesar prihranil. Slabe letine pridejo ter tako pritisnejo, da je bil primoran iti k svojemu nekdanjemu gospodarju boba prosit. Ta mu reče, naj gre z njim v žitnico. Ondi vzame vevnico, obrne jo in pravi: „Ako se bob vevnice prime, dal ti ga bom, ako ne, ne bom ti ga dal!“

Hlapec se spomni svoje nekdanje prevzetnosti ter prosi gospodarja odpuščenja. A on, ki je bil mož dobrega srca, odpustil je hlapcu, nasipal mu boba in rekel: „Pomni, da Bog kaznuje vsako prevzetnost o svojem času!“

Spomladni cvet.

14. Potočnica ali spominčica. (Myosotis palustris.)

Za mojim domom se vidi majhen jarek, po katerem bister potoček šumlja. Voda ni ravno nevarna, pa vendar so véasih obali mokrotne. Tam stoji tudi nekaj listnatega drevja, za robom je precej mladih smrek in mecesnov, od spredaj pa je videti še nekaj raznega grmovja. Na senčnatem kraju sem si napravil mizo in klop, da tam posedavam. Drozgi in kosi, ščinkovec in palček gnezdijo tam ter mi delajo na jutro in večer s petjem posebno veselje. V podnožji pa mi cveti višnjava cvetlica potočnica. Zavolj njenega cveta jo imenujejo tudi mačje očesi. Bolj lepo so jo krstili Nemci za spominčico in to se je tako le godilo.

Fant in deklica sta odraščala v samotni gori in se prav rada imela. Ko odraste deček, gre naprej v daljni svet. Deklica ga je spremila do gorske meje, tje do potoka. Ko sta jemala slovo, utrgala sta si oba po eno potočnico v spomin. Obljubila sta si, da vselej tako sterita, kedarkoli zagledata spomladi prvič to cvetlico. To naj bo znamenje, da se spominjata svoje mladostne ljubezni. Minula so leta, njega ni bilo nazaj. Deklica je pa hodila leto za letom ven na potoček, kedar se je približala ljuba in lepa spomlad. Utrgala je prvo spominčico in obračala svoje misli v čase, ki so že davno minuli. Že je prav osivela, ko jej pride tam ob potoku sivolasi starec nasproti. Nista se spoznala. Rastla je pa ob potoku prva spomladna rožica, višnjava potočnica. Ko jo zagledata, uklonita se naenkrat oba, da jo utrgata, in na tem sta se spoznala. Prijazno sta si podala roke. Spominčica je varovala do sive starosti njih mladih let spomin!

15. Jeglič ali trobentica. (Primula officinalis.)

Kedar spomlad priroma, se kaže po gori nov svet. Po drevju vetre šumi, veverica skaklja in ptiček prepeva

Po tleh gomazijo kepri, mravlje in druga črvad. Tam rastejo tudi lepe cvetlice. Log jim daje krasen dom in dosti prostora. Na tisoče rastlin, ki bi na solnce zvene, išče si kraja pod senčnatim drevjem in gostim grmovjem. Tudi na solčnih robéh se nastavljajo lepe cvetlice. Poglejmo si tisto, kateri pravimo jeglič ali trobentica. Njej se reče tudi nebeški ključ, ker se o njej basnuje sledeča povest.

Bil je mladeneč, ki je od zemlje se hotel vspeti v nebo. Prehodil je vse dežele, priučil se vseh modrostij, in se navzel vseh telesnih močij. Dirjal je na planine in sredi noči priplezal na najvišjo skalino. Z zlatim ključem, kterega je dobil od prijaznih gorskih duhov, si je hotel nebo odkleniti. „Ne boj se,“ mu reče zvezda ob desni. „Ne glej nazaj“, ga opomni zvezda na levi. „Pozabi na vse,“ mu veli zvezda pred njim. Mladeneč ni se bal, ni gledal nazaj, le pred se strmeč je vzdignil ključ. Zdaj posvari ga žalostna luna, rekoč: „Pozabi svoj dom, znanca, prijatelje; pozabi očeta in mater, brate in sestre; pozabi za vselej na vse!“ Ko mladeneč to sliši, vztrepeta po životu, pogleda nazaj in pade v globočino pod se. Dolgo je ležal brez zavesti. Ko se je zbudil, imel je še zlati ključ v rokah, pa zrastel mu je v zemljo in je postal spomladanska cvetlica trobentica.

Fr. R.

Gospodarske stvari.

Ali se sme tudi s kravami voziti? Nekteri še vedno mislijo, da kravam škoduje, če vozijo. Ne! V marsikterem oziru je to koristno. Če porabiš krave za kako malo delo, se veliko preje obreje. Tudi mnogo boleznij na nogah, posebno pa na parkljih, se jih ne prime, če malo delajo. Tudi brejim kravam ne škoduje, če malo potegnejo. Take krave veliko lažje storijo, kakor take, ki nikdar od jasli ne pridejo. Biki, kateri vozijo, so manj hudi. Vendar pa ne smejo težkih del opravljati. Po leti naj vozijo zjutraj in zvečer, po zimi pa ne pri hudem mrazu.

„Dlj.“

Uši pri živini preženeš, ako ušiva mesta večkrat izpereš z lugom, v katerem se je raztopilo milo. Izpiranje se pa mora večkrat vršiti.

Drobiž.

Svetloba in daljavo solnca. Zvezdoslovec Boud je izračunal, da solnce sije 470 tisočkrat, Zöllner celó da 619 tisočkrat jasneje, kot polna luna. Zvezdoslovec Eksner primerja solnčno svetlobo k svetlobi navadne sveče in sklepa, da svetloba solnca je ravno tako velika, kakor če bi človek zažgal 1000 kvadriljonov navadnih sveč. In veste, kaj to pomeni? 1000 kvadriljonov se piše tako-le: 1.000.000.000.000.000.000.000.000.000

Ako bi tedaj kdo hotel napraviti „špas“ in „narediti si solnce“, naj vzame toliko sveč, jih zažge in — ima solnce na zemlji. — Četudi ima solnce za nas ljudi veliko važnost ter je naš največji dobrotnik, tako, da ga še dosti oceniti ne moremo, se zanj vendar manj brigamo, kakor za blede luno. To je sicer čudno, a vendar povsem umevno. Solnce nam namreč ne dovoljuje, da bi mu mogli lahko gledati „v obraz“. No, in mi ljudje imamo že to navado, da imamo najrajši tistega, kdor je odkritosrčen in kteremu moremo pogledati v obraz. Vrh tega pa je solnce od nas vendar le predaleč. Predaleč? Dà!

Torej solnce je od nas dalje kot luna? Ah, precej, precej dalje! Ako bi se bila Adam in Eva, ktera sta poleg sv. Pisma živila 4000 let pred Kristusom, takoj, ko sta bila iz raja pregnana, napotila proti solncu, in šla na dan 10 ur, bila bi zdaj še le na polovici pota. In ako bi se vsi ljudje, kar jih je že bilo od Adama do danes, postavili jeden drugemu na glavo, bi zadnji in najvišji solnca vendar ne dosegel. Železnični vlak, kakor je dokazal profesor Jung, bi vozil od nas na solnce 263 let. Krogla iz topa bi letela na solnce devet let. Kakor je neki Američan izračunal, bi veljala železnična karta od nas na solnce 930 tisoč dolarjev ali 2,325.000 gld. Sploh se računi, da je solnce od nas oddaljeno 148 milijonov kilometrov.

—eč—

Marljivost čbele. Čbelarji so izračunali, da 3,750.000 čbelam treba, da obiščejo 62.000 cvetov, predno naberejo pol kilograma medu. Žares: toliko marljivosti in vztrajnosti ni v nobenem bitju, nego v čbeli.

Tiha želja. Protestantski pastor je imel poročiti več parov. Ker ni vedel, ktere osebe so ravno pripravljene, stopil je pred oltar ter rekel: „Oni, ki se žele poročiti, naj vstanejo.“ Takoj so se vzdignile vse samice.

Uganke.

Številopis.

13,	3,	2,	14,	gosposka suknja.			
3,	1,	8,	2,	neka rastlina.			
2,	12,	15,	2,	skupina zemljevidov.			
6,	4,	12,		prepotrebna reč pri šivanju.			
10,	2,	5,		malopridno človeče.			
1,	16,	4,	3,	arabski starešina.			
5,	1,	11,	5,	1,	11,	4,	prepeličen glas.
3,	17,	7,		Slovan.			
1,	8,	3,	9,	5,	2,		del sveta.
19,	4,	8,		najde se na vsaki obleki.			
1,	7,	4,		beseda prekmurskih Slovencev za naše:			
3,	9,	18,	1,	10,			ruta. [„tu sém“.
6,	2,	6,	4,				žensko ime.

Prve črke rešene uganke ti dajo od zgoraj navzdol ime slovečega slovenskega pesnika, in zadnje, ravno tako od zgoraj navzdol, ti povejo naslov neke njegove lirično-epične pesmi. —rč.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev ugank v 10. številki.

I. Besedotvornice.

Vrana, sveča, ednina, zgodba, adam, vime, epik, roje, opust, deva, omara, mrak, cilj, enota, sol, abel, rjuha, janka, aniza.

Vse za vero, dom, cesarja!

II. Zastavic:

1. Zvon. — 2. V mesecu svečanu, ker ima najmanj dni. — 3. Rak. 4. Solnce.

Smešničar.

* **Postava nad vse!** Pri volitvi reče komisar županu: „V vašem volilniku je več zapisanih, ki so že davno umrli.“ — „Saj so bili volilni listi po postavi osem dni razpostavljeni, pa se ni nobeden oglašil, da ga ni več.“
* **Mesar žene po cesti dva vola.** Nekdo ga sreča ter ga povpraša: „No, kam pa, vi trije?“ — „Mimo četrtega!“ odgovori mesar.

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Teršelič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.